

„The New York Times“ bestseleris nr. 1

EMILY HENRY

„Lengvų ir šmaikščių meilės romanų karalienė.“

Cosmopolitan

JUOKINGA ISTORIJA

baltos lankos

Emily Henry

Juokinga istorija

Iš anglų kalbos vertė Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė

baltos lankos

Trečiadienis, gegužės 1-oji 108 dienos, kol galėsiu išvykti

Kai kurie žmonės yra gimę būti pasakotojais. Jie žino, kaip sukurti aplinką, rasti tinkamą kampą, kada padaryti dramatišką pauzę ar nutylėti nepatogias detales.

Nebūčiau tapusi bibliotekininke, jei man nepatiktų istorijos, bet man niekada nesisekė jų pasakoti.

Jei kaskart, kai pertraukiu savo pasakojimą svarstymais, ar tai iš tiesų nutiko antradienį, o gal vis dėlto *ketvirtadienį*, gaučiau po centą, turėčiau mažiausiai keturiasdešimt centų, o tai gerokai per didelė gyvenimo dalis, iššvaistyta visai be reikalo.

Kita vertus, Piteris turėtų nulį centų ir prikaustytus klausytojus.

Man ypač patiko, kaip jis pasakodavo mūsų istoriją – apie tą dieną, kai susipažinome.

Buvo vėlyvas pavasaris prieš trejus metus. Tuo metu abu gyvenome Ričmonde. Jo elegantišką butą renovuotame itališko stiliaus daugiabutyje nuo mano apšiurusio būsto panašaus stiliaus pastate skyrė vos penki kvartalai.

Grįždama iš darbo nusprendžiau paėjėti per parką, nors paprastai to nedarydavau – tiesiog oras buvo tobulas. Dėvėjau skrybėlę nusvirusiais kraštais – mama buvo atsiuntusi ją praėjusią savaitę, tad, maniau, kad verta bent *pasimatuoti*. Eidama skaičiau – nors buvau prisiekusi atsikratyti šio įpročio, nes prieš

kelias savaites vos nesukėliau dviračio avarijos, – kai staiga šiltas vėjelis užkabino skrybėlės kraštą. Gūsis kilstelėjo ją nuo galvos ir nuskraidino virš azalijų krūmo. Tiesiai gražiam aukštam blondinui po kojomis.

Piteris vėliau pasakė, kad tai jam pasirodė kaip kvietimas. Kone menkindamas save nusijuokė ir pridūrė: „Iki tol niekada netikėjau likimu.“

Jei tai tikrai *buvo* likimas, peršasi išvada, kad jis *mažumėlę* manęs nekenčia. Vos jam pasilenkus paimti skrybėlės, kitas vėjo gūsis ją kilstelėjo. Vydamsi ją, atsitrenkiau tiesiai į šiukšliadėžę.

Metalinę, tvirtai priveržtą prie žemės.

Skrybėlė nusileido ant krūvelės išmestų kuniškų makaronų, šiukšliadėžės kraštas įsirėžė man į šonkaulius ir aš švokšdama išsidrėbiau ant žolės. Anot Piterio, tą akimirką atrodžiau „žaviai nerangi“.

Jis nutylėdavo, kad paleidau papliūpą keiksmų.

„Dafnę pamilau tą pačią akimirką, kai pakėliau akis nuo jos skrybėlės“, – pasakodavo jis, nė žodžiu neužsimindamas apie makaronus mano plaukuose.

Kai jis pasiteiravo, ar man viskas gerai, aš tik paklausiau: „Ar aš nužudžiau dviratininką?“

Jis pamanė, kad susitrenkiau galvą. (Nesusitrenkiau, tiesiog nemoku palikti gero pirmo įspūdžio.)

Pastaruosius trejus metus Piteris progai pasitaikius vis nupūdavo dulkes nuo Mūsų Istorijos. Neabejojau, kad ji skambės ir mūsų įžaduose, ir jo kalboje per vestuvių pokylį.

Bet tada įvyko jo bernvakaris ir viskas pasikeitė.

Istorija subyrėjo. Įgavo naują kampą. Ir naujoje versijoje nebesu *pagrindinė veikėja*, veikiau menkutė kliūtis, kuria bus amžinai paskaninama *jų* istorija.

Dafnė Vincent – bibliotekininkė, kurią Piteris ištraukė iš šiukšlių krūvos, kurios vos nevedė, bet metė rytą po bernvakario dėl savo „platoniškos“ „geriausios“ „draugės“ Petros Komer.

Kita vertus, kam jam apskritai reikėtų pasakoti jų istoriją?

Visi, pažįstantys Piterį Kolinsą ir Petrą Komer, ir taip ją žino. Žino, kaip jie susipažino trečioje klasėje, nes buvo susodinti pagal abėcėlę, kaip susidraugavo dėl bendros meilės pokemonams. Kaip netrukus susibičiuliavo jų mamos, lydėjusios vaikus per ekskursiją į akvariumą, o greitai draugais tapo ir jų tėvai.

Pastarąjį ketvirtį amžiaus Kolinsai ir Komeriai atostogaudavo kartu. Švęsdavo gimtadienius, kartu valgydavo kalėdinius priešpiečius, o namus puošdavo rankų darbo rėmeliais – iš jų plačiai šypsojosi Piterio ir Petros veidai, įrėminti užrašų GERIAUSI DRAUGAI AMŽINAI ir kitų panašių lozungų.

Todėl, aiškindavo man Piteris, jis ir ši pati gražiausia moteris, kokią man teko sutikti, buvo *labiau pusbrolis ir pusseserė nei draugai*.

Kaip bibliotekininkė turėjau iškart prisiminti „Mansfildo parką“ arba „Vėtrų kalną“, visas tas meilės istorijas ir nejaukius gotikinius romanus, kuriuose kartu užaugę veikėjai išpažįsta vienas kitam nemarią meilę.

Bet neprisiminiau.

Todėl dabar ir sėdžiu mažyčiame savo bute, naršau po viešą Petros socialinių tinklų paskyrą ir stebiu kiekvieną jos naujų santykių su mano buvusiu sužadėtiniu smulkmeną.

Iš gretimo kambario taip griaudi Jamieės O’Neal atliekama „All By Myself“, kad net kavos staliukas dreba. Mano kaimynas ponas Dorneris beldžia į sieną.

Vargiai jį girdžiu – ką tik nuslinkau iki nuotraukos, kurioje Piteris ir Petra, susispaudę tarp tėvų, pozuoja ant Mičigano

ežero kranto. Šeši nenormaliai gražūs žmonės, nutaisę nenormaliai baltas šypsenas. Po nuotrauka prierašas: *Geriausių dalykų gyvenime verta laukti.*

Tarytum gavusi ženklą, muzika suskamba dar garsiau.

Užtrenkiu kompiuterį ir atsiplėšiu nuo sofos. Šitas namas buvo pastatytas dar iki klimato atšilimo, kai Šiaurės Mičigano gyventojams nereikėjo kondicionierių. Nors dar tik gegužės pirmoji, butas jau vidurdienį virsta mūrine krosnimi.

Pereinu koridorių ir pabeldžiu į Mailso duris. Per Jamieės balsą jis manęs negirdi. Imu baladotis iš visų jėgų.

Muzika nutyla.

Pasigirsta artėjantys žingsniai. Durys atsilapoja ir pro jas plūsteli žolės tvaikas.

Tamsiai rudos mano kambarioko akys paraudusios, jis prisidengęs tik trumpikėmis ir keista megzta antklode, užsimesta ant pečių lyg apgailėtinas apsiaustas. Turint omenyje, koks karštis tvyro mūsų bute-šiltnamyje, belieka daryti prielaidą, kad jis taip prisidengęs iš kuklumo. Sakyčiau, netgi perlenkia lazda – juk dar vakar pamiršo, kad gyvena ne vienas, ir nusiprausė po dušu neužsidaręs durų.

Jo šokolado spalvos plaukai styro į visas puses. Tokios pat spalvos barzda visiškai susivėlusį. Mailas atsikrenkščia.

– Ką yra?

– Viskas gerai? – klausiu. Nors esu pratusi prie *išsitaršiusio* Mailso, girdėti jį leidžiantį liūdniausią dainą pasaulyje labai neįprasta.

– Aha, – atsako jis. – Viskas gerai.

– Gal galėtum pritildyti muziką, – pasiūlau.

– Nesiklausau muzikos, – kuo rimčiausiai taria jis.

– Na, tu ką tik ją išjungei, – sakau, jei vis dėlto jis perne-lyg apsinešęs ir neprisimena, kas nutiko prieš tris sekundes. – Bet klausei labai garsiai.

Jis susiraukia ir krumpliu pasikaso antakį.

– Aš žiūriu filmą, – sako jis. – Bet galiu pritildyti. Atsi-prašau.

Nenoromis žvilgteliu jam per petį, kad geriau apžiūrėčiau kambarį.

Priešingai nei likusi mūsų buto dalis, kuri man atvykus buvo tobulai tvarkinga ir tokia tebėra, jo kambarys – tikras jovalas. Pusė plokštelių sukrauta ant plastikinių dėžių, nors tu-rėtų būti jose. Lova neklota, antklodė susiglamžiusi, o paklodė išsipešusi iš visų kampų. Ant pusiau pravertų komodos stalčių pakibę dveji nušiurę flaneliniai marškiniai – tarsi vaiduokliu-kai, kuriuos jis sugavo mėginančius pabėgti.

Jo miegamajame vyrauja chaotiški ir jaukūs rūdžių, gars-tyčių ir ryškiai žalios spalvų deriniai – visiška priešingybė kre-miniams ir rausvai pilkiems mano kambario atspalviams. Jei mano knygos tvarkingai surikiuotos spintoje ir ant lentynėlės, kurią pakabinau virš lango, tai jo (vos kelios) atverstos mėtosi ant grindų puslapiais į apačią ir sulankstytomis nugarėlėmis. Ant rašomojo stalo išsibarstę elektronikos prietaisų vadovai, pavieniai įrankiai ir pradarytas guminukų „Sour Patch Kids“ maišelis, o ant palangės, tarp kelių stebėtinai kuplių kambari-nių gėlių, smilksta smilkalai.

Vis dėlto mano žvilgsnį patraukia televizorius. Ekrane sustingusi trisdešimtmetė Renée Zellweger vilkinti raudona pižama ir dainuojanti į susuktą žurnalą.

– Dieve mano, Mailsai, – ištariu.

– Kas? – klausia jis.
– Tu žiūri „Bridžitos Džouns dienoraštį“?
– Tai geras filmas! – gindamasis šūkteli jis.
– Tai puikus filmas, – sakau, – bet šita scena trunka kokią minutę.

Jis šniurkšteli.

– Ir ką?

– O tą, kad ji sukasi mažiausiai... – dirstelį į savo telefoną, – pastarąsias aštuonias minutes.

Jis suraukia tamsius antakius.

– Tau kažko reikia, Dafne?

– Gal gali pritildyti? – klausiu. – Spintelėse lėkštės tarška, o ponas Dorneris kėsina išgriauti svetainės sieną.

Jis vėl šniurkšteli.

– Nori pažiūrėti kartu? – pasiūlo.

Ten?

Per didelė stabligės rizika. Žinoma, bjauri mintis, bet pastaruoju metu man baigėsi bet koks gerumas. Taip jau nutinka, kai gyvenimo partneris palieka tave dėl geriausios, džiugiausios, gražiausios moters visoje Mičigano valstijoje.

– Ne, ačiū, – atsakau Mailsui.

Abu tiesiog stypsoma. Tiek daug dar nesame bendravę. Tuoj pagerinsiu rekordą. Man graužia gerklę. Deginą akis. Todėl priduriu:

– Gal galėtum nerūkyti viduje?

Būčiau paprašiusi anksčiau, bet teoriškai šis butas yra jo. Leisdamas čia atsikraustyti jis padarė man didžiulę paslaugą.

Kita vertus, jis nelabai turėjo pasirinkimo. Jo mergina neseniai išsikraustė.

Į *mano* namus.

Su *mano* sužadėtiniu.

Jam tiesiog reikėjo, kad kas nors padengtų pusę nuomos, kurią anksčiau mokėjo Petra. Man reikėjo vietos miegoti. Ar pasakiau „miegoti“? Turėjau omenyje – raudoti.

Bet gyvenu čia jau tris savaites ir man nebepakenčiama eiti į darbą trenkiant taip, lyg ką tik būčiau grįžusi iš mažiau- siai žinomų buvusių grupės „Grateful Dead“ narių koncerto.

– Iškišu galvą pro langą, – sako Mailsas.

– Ką? – tarsteliu.

Iškart įsivaizduoju šokoladinį labradorą, važiuojantį au- tomobilyje, išžiojusį nasrus ir prisimerkusį prieš vėją. Tuos ke- lis kartus, kai mudu su Mailsu susitikome anksčiau – per ne- jaukius dvigubus pasimatymus su mūsų dabar susiporavusiais partneriais, – jis man paliko būtent tokį įspūdį. Draugiškas ir liesas, bet raumeningas, su riesta nosimi, dėl kurios atrodo mažumėlę išdykęs, ir dantimis, kurie kažkodėl yra *pernelyg* to- buli jo apšepusiam veidui.

Per pastarąsias tris savaites jis truputį sulaukėjo – dabar primena labradorą, kuriam įkando vilkolakis ir kurį po to grą- žino į prieglaudą. Tiesą sakant, suprantama.

– Iškišu galvą pro langą, kai rūkau, – paaiškina jis.

– Gerai, – tarsteliu. Daugiau neturiu ką pridurti. Apsigrę- žiu, jau susiruošusi eiti.

– Tikrai nenori pažiūrėti filmo? – paklausia jis.

O dieve.

Tiesą sakant, Mailsas, regis, padorus vyrukas. Labai pa- dorus vyrukas! Ir neabejoju, kad tai, ką jis jaučia dabar, la- bai panašu į mane kamuojančią emocinę sumaištį. *Galėčiau* priimti pasiūlymą, atsisėsti jo kambaryje ant neklotos lovos ir pažiūrėti romantinę komediją, per poras sugerdama pusanthro

kilogramo žolės dūmų. Gal netgi būtų malonu trumpam apsimesti, kad esame draugai, o ne nepažįstamieji, įkalinti kartu šitame košmariškame išsiskyrimo.

Bet yra geresnių būdų trečiadienio vakarui praleisti.

– Gal kitą sykį, – sakau ir grįžtu prie savo kompiuterio toliau ieškoti naujų darbų – kuo toliau nuo Piterio, Petros ir nuo viso šito Veining Bėjaus Mičigane.

Įdomu, gal Antarktidoje reikia vaikų bibliotekininkės?

Šimtas aštuonios dienos, ir aš iš čia išsinešdinsiu.